

SAM HAWKEOVÁ

MĚSTO
LŽÍ

HOST

MĚSTO LŽÍ
SAM HAWKEOVÁ

MĚSTO
LŽÍ

SAM HAWKEOVÁ

BRNO 2019

CITY OF LIES

Copyright © 2018 by Sam Hawke

All rights reserved

First published by Tor, a registered trademark
of Macmillan Publishing Group

Published by arrangement with Tom Doherty Associates

Cover art by Greg Ruth

Translation © Alžběta Lexová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0053-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0054-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0055-0 (Formát MobiPocket)

*Mým klukům, zbývajícím třem čtvrtinám mého já. Bez vás,
mí nejdražší, bych byla jako židle s jednou nohou, a všichni
se určitě shodneme, že to by byla pěkně mizerná židle.*

Krasolístek

Popis:

Okrasná rostlina s jemnými zelenými listy a trsy drobných bílých kvítků.

Příznaky:

Rozšířené zorničky, zrychlený, slabý pulz a necitlivost v končetinách, která se postupně rozšiřuje do zbytku těla, v závěru ochromuje dýchací cesty a způsobuje srdeční selhání.

Charakteristické rysy:

Nenápadný závan zatuchliny a příjemná chuť, kvůli které je často zaměňován za jeden z neškodných příbuzných druhů.

1

JOVAN

Když mě strýc poprvé otrávil, bylo mi sedm.

Jed mi podal ve svém proslulém dušeném mase se sýrem. Žaludek se mi svíjel v křečích a mučily mě ty nejděsivější přeludy, jaké má mladá mysl dokázala vytvořit, ale trvalé následky po sobě toxin nezanechal. Toho dne jsem se naučil, že žádný pokrm ani nápoj není bezpečný, dokonce ani z rukou milovaného strýčka Etana, mého tašihó, člověka, jehož jsem si vážil a jemuž jsem důvěřoval nejvíc ze všech. Především z jeho rukou.

Do desátých narozenin jsem už uměl rozeznat přísady většiny jídel, co se objevila na stole, od kořeněné pečené ryby podávané celoročně na farmách a panstvích Sjony přes černé chlebové placky připravované v jílových pecích každé kuchyně ve městě až po jemné sýrové a medové pečivo, jemuž dávaly přednost nejvyšší vrstvy. Ve všech těchto pokrmech jsem dokázal zachytit jedenáct hlavních jedů. Většinu po chuti, některé po čichu a jeden díky specifické struktuře. Zároveň jsem tyto jedy uměl i sám použít, kdyby bylo třeba.

Strýc Etan se vyučil kuchařem — než jeho vlastní taši zemřel a strýc musel zaujmout jeho místo v Radě —, což bylo mezi šesti kredolskými rodinami poměrně vzácné, avšak nikoli neslýchané. Nikdo neprotestoval ani proti tomu, aby strýc stejnou oddanost k řemeslu pěstoval i ve mně. Pod jeho vedením se můj jazyk a nos seznámily s cizokrajnými jídly i dováženým kořením a naučil jsem se všechno, co kdy bylo v naší zemi napsáno o přírodních i vyráběných jedech.

Z následujících deseti let a několika set otrav jsem si odnesl mnohé: odolnost vůči jedům, jizvy, pochopení tajné a ctihodné role naší rodiny a paměť i mysl vycvičenou v našem řemesle tak, abych jednoho dne mohl chránit vládnoucí rodinu Silasty stejně jako strýc.

Když mi však umíral před očima, ani zdaleka jsem se necítil připravený.

Dobře vycvičená paměť je kvalitní nástroj: důležitá pro učení a pro ochutnavače zcela nezbytná. Já jsem byl na tu svou vždycky pyšný, avšak toho dne mi byla naprosto k ničemu. Dokázal jsem si vybavit každou vteřinu, jako neochotný divák vlastního představení, ale proč bych měl znovu prožívat den plný chyb a zaváhání? Přehrával jsem si ho v duchu znovu a znovu, a přesto jsem stále nedokázal odhalit našeho nepřítele. Nedokázal jsem přijít na to, jak jsem měl strýce zachránit.

Domů jsme dopluli předchozího rána, namačkaní jako zloději v zadní části malé, buclaté nákladní lodě přivázející dřevo z Talaňanského císařství jižně od hlavního města. Neměli jsme sebemenší tušení, že půjde o poslední den našich starých životů. Tain, kancelářův synovec a následník, budoucí vládce země a zároveň můj nejbližší přítel, má posvátná povinnost a občas i trn v patě, byl navzdory bolavé hlavě otravně čiperný. Já jsem měl naopak náladu pod psa, třebaže se mi i trochu ulevilo. Vraceli jsme se o několik dní dříve, než bylo v plánu, a Tainovu družinu jsme nechali daleko za sebou v jednom pohraničním městečku na severu, proto jsme se snažili do Silasty vklouznout pokud možno bez povšimnutí.

Po měsíci plném úředních jednání a společenských večírků jsem byl vyčerpaný a podrážděný a zoufale jsem toužil po návratu do zaběhnuté rutiny. V Silastě jsem znal všechny potenciální hrozby mezi urozenými i neurozenými a věděl jsem, co by dotyční mohli útokem na následníka získat či ztratit. Alespoň jsem si to naivně myslel. Jenže v Telase jsem se při odhalování nových hrozeb a problémů musel spoléhat výhradně na svůj úsudek. Kdo by mohl chtít do Tainova kavoči přisypat broučí oko, aby mu rozvázal jazyk, nebo

zapéct kroutivku do jeho chleba, aby mu způsobil prudké bolesti břicha a zabránil mu v účasti na nějakém důležitém jednání?

Loď proplula severní říční branou a minula známé bílé hradby, za nimiž na nás čekalo závětrí a povědomé vůně a zvuky města. Kapitán odevzdal naše zbraně a snažil se lámanou směsicí sjonštiny, talafánštiny a kupečtiny vyjednat povolení k zakotvení ve městě a já jsem štouchnutím probudil přítele z lehkého spánku. Okamžitě byl zcela bdělý a ladně vstal. Přestože byl Tain zvyklý na mnohem honosnější prostředí, dokázal usnout prakticky kdekoli. „Uteklo to docela rychle,“ prohlásil zvesela.

Obrátil jsem oči v sloup a posbíral naše věci. „No bodejť, když jsi většinu času prospal a zbytek propil s posádkou.“ Tain se rád bavil ve společnosti mužů a žen, kteří nerozuměli našemu tetování a považovali nás za obyčejné městské floutky. Aspoň jsem se nemusel bát, že mu někdo nasype jed do pití.

Zazubil se na mě. „Procvičoval jsem si diplomacii, příteli.“

Na palubě jsme se opřeli o zábradlí a užívali si hřejivého slunce, zatímco kapitán vyjednával průplav bažinatým severním cípem Zářivého jezera. Během plavby nás ostrý dech maiza často zahnal do podpalubí, ale větry Sjony přes hradby Silasty nepronikly. Poprvé za celé týdny mi nebyla zima.

Před námi se jako majestátní okno do města vznešeně klenul Šejdířův most, jehož bílé kameny jasně zářily proti letnímu nebi. Na východě z břehů vyrůstaly klikaté ulice poseté domky s kupolovitými střechami, které na svahu Obřadního vrchu připomínaly bledou plástev. Na západě rozmanitá směsice lodí, cizích i místních, chrčila do doků rozpínajícího se průmyslového dolního města obchodníky a cestovatele ze všech koutů světa. Davem se proplétali přístavní úředníci, snadno rozeznatelní díky žlutým šerpám. Mezi nepozorné dělníky vykládající nákladní čluny se vrhali černí racci, jejichž pronikavý jekot se mísil se vzdáleným troubením stád oku vyháněných z lodí na pevninu a živým cvrkotem obchodu. Proplouvali jsme pod Šejdířovým mostem a vraceli se ke svým životům a já jsem měl pocit, jako bych se konečně probudil ze zlého snu.

Zaplatili jsme kapitánovi a připojili se k různorodé a barvitě směsici obchodníků, dělníků a návštěvníků prodávajících se doky směrem k dolnímu městu. Mladší a méně kultivovaná stránka Silasty byla třikrát větší než historická část a sídlil zde nejen průmysl a obchod, ale také celá škála více i méně vážených podniků. Zaútočil na nás pach tuctu různých koření a olejů na smažení. Mezi starými elegantními čajovny a dobře maskovanými hráčskými doupaty se tísnily malé prodejní stánky a ze stínů vyskakovali pouliční prodejci se zbožím mazaně vystaveným tak, aby ho mohli rychle popadnout a vypařit se, kdyby se na trhu objevil zástupce některého z cechů. U nedalekého kanálu jsem zahlédl vrávorajícího muže, který se hašteřil s pohanským kazatelem klečícím u modlitebního oltáře z kamenů a ptačích kostí.

Toužil jsem po klidu a prostoru naší rodinné rezidence, po konečně pravého oromanijského čaje a konejšivé přítomnosti strýce a sestry. „Seženu nám odvoz.“ Zachytil jsem pátravý pohled muže s nosítky, ale Tain mě přerušil.

„Co se to tam děje?“

Zadíval jsem se stejným směrem jako Tain. Potyčka mezi opilcem a pouličním kazatelem nabrala na obrátkách. Cizinec držel pohana za zápěstí a s křikem mu cloumal paží, zatímco drobnější mužík svíral modlitební talismany kolem svého krku a napůl zpíval, napůl kvílel jakési zaklínadlo. „Není na to trochu brzy?“ zamumlal jsem. Naši místní obchodníci by měli mít dost rozumu a neprodávat kori v tuhle denní dobu. Ačkoli, jak jsem se tak na podroušeného muže díval, nejspíš byl vzhůru celou noc. Měl na sobě zmačkané sako a široké kalhoty z tlusté látky naprosto nevhodné do našeho podnebí a agresivita z něj čpěla ještě víc než alkohol a kouř z herních doupat.

Tain k nim vykročil a já jsem ho chytil za paži. „Nechej to pořádkové gardě.“ Rozhlédl jsem se po davu, ale marně — nikde žádná rudo-modrá pruhovaná uniforma. „Nebo zástupcům cechů.“

Opilce kazatelovo modlení urazilo a jeho láteření přešlo v neskrývaný řev. „...hej, hej, mluvím s tebou, ty zatracená pouliční špíno! Dívej se na mě, když s tebou mluvím!“ Kopl do oltáře a srazil jeden z vyvážených kamenů.

Kazatel, který se do té chvíle vyhýbal očnímu kontaktu a nechal si cloumat paží, jako by to byl fáborek na slavnosti, přerušil zaříkávání a zadíval se na většího muže. Řekl něco, co jsem nezaslechl, ale ať už šlo o cokoli, cizince to rozčílilo k nepřičetnosti. Sáh do záhybů širokých kalhot a na ranním slunci se zaleskla čepel. Kdosi vykřikl a dav o kus ustoupil.

„Garda!“ zvolal jsem, ale když jsem se otočil, abych následníka zahnal do bezpečí, Tain už se vrhal po ruce s nožem. Chytil muže za zápěstí a pootočil se zpět ke mně. Opilec pustil kazatele a pod tlakem na loket a rameno zavrával. Nůž mu vyklouzl z prstů a cinkl o zem. „Pust’ — pust’ mě!“ zahulákal a pokoušel se přemocť zmatek i bolest.

Opatrně jsem k nim přiskočil a odkopl nůž z dosahu. Nošení zbraní bylo ve městě zakázáno, ale někteří lidé se zkrátka nikdy nepoučí a prohlídky u bran občas nebyly tak důkladné, jak by měly. Po pořádkové gardě stále ani vidu, ani slechu. Nervózně jsem se přiblížil k Tainovi. Měl jsem za úkol ho chránit, ale před skrytými hrozbami, ne před agresivními opilci na ulici. A ani tak mi mou povinnost neusnadňoval. Dav přihlížel s rozpačitou uchváceností a několik lidí Taina poznalo. „Měli bychom —“ ozval jsem se.

„Už jsi skončil?“ Tain přiklekl muži biceps.

„Skončil! Skončil!“

Jakmile měl muž paži volnou, překulil se na bok a se skučením si vytřepával bolavé zápěstí. Tain se otočil ke kazateli, který si rychle upravoval kameny a cosi si mumlal. „V pořádku?“ Dřepł si vedle něj. „Můžu nějak pomoci?“

„Duchové jsou nespokojení,“ mumlal muž a zamračil se, aniž odtrhl oči od oltáře. „Městu vládne korupce a duchové se zlobí. Čeká nás trest.“ Setřásl Tainovu ruku z ramene. „Všichni budeme potrestáni.“

„Ctěný následníku, prosím, nech to na úřednících cechu,“ řekl jsem. Jestli ten titul pro pohana něco znamenal, dobře svou reakci zatajil, dál upravoval svůj oltář a mumlal zlověstná proroctví a kletby. Povzdechł jsem si. Technicky vzato neměl v přístavu co dělat, ale pohani obvykle představovali jen mírnou nepříjemnost.

Nejspíš cizince proklel kvůli jeho opilosti nebo ho urazil nějak jinak. Ale kde jsou gardisté? Rušný trh by se jimi měl jen hemžit. Silasta byla proslulá svou mírumilovností, ale pořádková garda měla jakožto nezbytné bezpečnostní opatření bránit tomu, aby se běžné handrkování o cenu zvrhlo v ostřejší konflikt, obzvlášť s přílivem cizích obchodníků a návštěvníků, kteří nemuseli náš mírumilovný životní postoj respektovat.

Vzal jsem Taina za paži, zvedl ho a pokusil se pobídnout ho pryč. „Opravdu ti musím říkat, aby ses ne—“ Zničehonic jsem s heknutím zalapal po dechu, protože do nás cizinec z boku vrazil, mě povalil na zem a do Taina strčil tak, že rozbořil nejen kazatelův oltář, ale také stánek se smaženými třpytibrouky. Zářiví broučci a papírové kornouty se rozkutálely po zemi a žena, která ve stánku prodávala, rozčileně vykřikla. Než jsem se znovu vyškrábal na nohy, Tain už stačil popadnout muže za jedno koleno a podivným zakroucením a trhnutím protivníka vyvedl z rovnováhy. Opilec spadl na nohu stánku s hlasitým zaklením v jazyce, který jsem nepoznával, a téměř ho zbortil. Tain se na něj vrhl a oba se spolu začali válet a prát v rozsypaném jídle.

Tiše jsem zaklel, zakroužil kolem nich a snažil se přijít na způsob, jak Tainovi pomoci. Když mohutnější muž přítele uvěznil pod sebou, skočil jsem po něm a obemkl jeho krk pažemi. „Takhle si návrat domů nepředstavuju,“ hekal jsem a pokoušel se ho odtáhnout. Štěstěno, od mého bojového tréninku už uplynula opravdu spousta vody. A kde vězí ta zpropadená garda?

Muž Taina pustil a úderem lokte do břicha mi vyrazil dech. Mé sevření povolilo, on se mi vytrhl a se zvířecím zařváním mě setřásl jako hmyz. Posílený alkoholem a zuřivostí cizinec působil přinejmenším dvakrát tak hřmotným dojmem než útlé tělo následníka.

Zaklel a nemotorně se po Tainovi ohnal pěstí. Následník se muži prosmekl pod paží a uštědřil mu dva krátké, tvrdé údery do žaludku, než rychle odtančil z jeho dosahu. „Je pořád plný kori,“ houkl na mě Tain. „Míř mu na břicho!“

Při pohledu na nadšení v přítelových očích bych nejradši jednu vrazil jemu. Nechtěl jsem se k mužovu břichu ani přiblížit. Dav ko-

lem nás dál ustupoval. Někteří se tou scénou dobře bavili, jiní přihlíželi spíše otráveně, ale nikdo nám nespěchal na pomoc. Vyhnul jsem se úderu vedenému mým směrem a pak se muž znovu vrhl na Taina. Zatímco upíral svou opileckou pozornost na nový terč, já jsem ho malíkovou hranou ruky co nejsilněji udeřil do břicha. „Chci si dát jen hrnek čaje,“ oznámil jsem mu hořce.

Tain se zasmál. Vyhnul se mužovu výpadu a naposledy ho udeřil; a s tou poslední ranou se cizinec zlomil v pase, jako vyfukující se měch, a s nechutným zasténáním dopadl na zadek vedle kanálu. „Ustup,“ varoval mě Tain a oba jsme uskočili z dosahu právě včas, abychom se stačili vyhnout náhlému přívalu z mužova přeplněného žaludku.

A konečně — konečně — se objevila i pořádková gardistka. Podél obočí se jí leskla vrstvička potu a vlasy jí z copu trčely do všech stran. Zastavila se, vytřeštěnýma očima přejela všechny účastníky rvačky a její strohý výraz vystřídal upřímný šok. „Ctěný následníku! Kredó! Já... přijměte nejhlubší omluvy, na jižním konci mola došlo k potížím se stádem oku a luter a... Ctěný následníku, nejste zraněn?“ Rozhlédla se kolem, nejspíš hledala armádu sloužících, kteří tu měli být a podobné situaci zabránit, ale ti se bohužel zatím stále plavili po řece, několik dní za námi.

„Jsmo v pořádku,“ ujistil ji Tain se širokým úsměvem. „Tenhle chlapík to přehnal s kori a obtěžoval tamhletoho nebožáka s oltářem.“

„Měl nůž,“ informoval jsem ji a ukázal směrem, kam jsem zbraně odkopl.

„Ve městě jsou zbraně zakázané,“ vyštěkla gardistka na muže u kanálu, ten však stále v předklonu dával, a tak ji nejspíš neslyšel. Znepokojeně se znovu zadívala na Taina. „Ještě jednou se za to zdržení omlouvám, Ctěný následníku. Máme podstav.“

„To není vaše vina.“ Tain s úsměvem poklekl a narovnal ohnutou nohu stánku, který během rvačky zbořili, a já jsem pomáhal prodejce sesbírat papírové kornouty a uklidit rozsypané brouky. Jakmile si uvědomila, s kým má tu čest, její podráždění jako kouzlem zmizelo a najednou nás dobrosrdečně odháněla pryč.

„To jídlo zaplatíme,“ slíbil jsem a podal jí posledního brouka.

„Ne, kredo, to vůbec není nutné,“ ujišťovala mě, ale já jsem přesto otiskl náš rodový znak do voskové tabulky na jejím nyní rozviklaném stolku a otráveně pohlédl na Taina.

„Zapletli jsme se do toho vlastní vinou,“ prohlásil jsem neobomně.

Tain pomohl gardistce zvednout mohutného opilce na nohy. Jako by za jeho agresi mohl výhradně obsah jeho žaludku — najednou ani nepípl, schlíple stál a nechal si od ženy svázat ruce za zády lanem vyztuženým drátem, které nosila u pasu. „Odvedu ho s vámi do sídla cechu,“ nabídl se Tain.

„To není nutné, Ctěný následníku,“ vyhrkla nervózně gardistka. „Už se vás naobtěžoval až dost.“

„Nesmysl!“ Tain po ní blýskl úsměvem. „Beztak bych rád prohodil pár slov s cechmistryní.“

Náhle se mi rozsvítilo a já jsem jeho idiotské chování prohlédl. Zakoulet očima na druhého nejmocnějšího muže v zemi by bylo velice nevychované, a proto jsem se spokojil s povzdechem. Měsíc na řece a já už jsem stačil zapomenout na přítelovu nedávnou posedlost cechem válečníků, a především pak jeho drsnou, nechvalně známou vůdkyní kredolou Aven.

Výcviku u cechu věnoval větší část léta, ke značnému podivu svých vrstevníků a ke vzteku svého strýce, současného kancléře. Na rozdíl od nich jsem jeho důvodům rozuměl, mátl mě jen obdiv, který choval k Aven. Byla o dvacet let starší než on a stála v čele nejméně uznávaného a váženého cechu, lhostejného k umění, hudbě i kultuře. Jeho fascinace byla zcela nepochopitelná, především proto, že Silasta byla plná zajímavých a nadaných mužů a žen, krásných, inteligentních a pro civilizaci mnohem přínosnějších než osoba, která se vyznala jen v efektivním využití násilí.

Nicméně gardistka jeho naději uhasila i tak. „Cechmistryně není ve městě, Ctěný následníku. Je s armádou poblíž Moncasty, opět bojuje s Doranity o doly. Proto je nás tu tak málo.“ Rozpačitě sklonila hlavu. „Prosím, nechte to na mně a přijměte omluvu, že jste se vůbec musel zapojit.“

Po jejím odchodu jsme si v kanálu opláchnuli poškrábané ruce. Tain bral mé láteření s humorem a ani se neobtěžoval omluvit. „Nikdo jiný mu na pomoc nešel,“ podotkl.

Zamračil jsem se. „Ne, ale to neznamená —“

„Byl bys radši, kdyby toho staříka pobodal?“ Vstal a roztěkaně se rozhlédl. „Měli bychom se po něm podívat. Myslím, že jsem ho něčím urazil.“

Kolem se to však už hemžilo zástupci cechu ve žlutých šerpách a kazatel byl dávno pryč, ať už se klidil z vlastní vůle, nebo na jejich příkaz. Hlásat starou víru samozřejmě nebylo protizákonné, nicméně garda pohany často z trhu vykazovala, protože obtěžovali prodejce nebo překáželi provozu.

Zvedl jsem hlavu k obloze a vyhledal polohu slunce. „Měli bychom vyrazit. Kancléř se o tom nejspíš brzy dozví.“

Tain mě počastoval škemravým pohledem. „Tak alespoň pojďme pěšky. Užijme si ještě trochu klidu, dokud to jde.“ Nepřipadalo mi, že by se naše ráno dalo nazvat poklidným, a tak jsem nevěřičně povytáhl obočí, ale Tain se vzápětí zazubil. „Aspoň si můžeme dát ten čaj.“

Vydali jsme se na jih a přešli po pěším mostu na východní stranu jezera. Východní pobřeží se od své obchodem pulzující sestry lišilo jako den a noc. Všude samá dlouhá, stříbřitá stébla trávy a bílý písek, na němž posedávaly skupinky bohatších obyvatel Silasty a užívaly si slunce. Lidé se cákali v mělké vodě a drzí racci kradli nestřežené jídlo. Sešli jsme z mostu a vyhnuli se skupince pištících dětí, které v trávě hrály na „bosorina“: vrávoravě se kymácely na ramenou a zádech ostatních a zpívaly doprovodnou písničku. Při posledním verši do nás málem vrazily. „Neopust' nás, velký bosorine!“ Načež se věž těl s hlasitým chichotáním zhroutila k zemi a změnila se v moře vrtících se končetin. Za nimi se líně rozvalovala skupinka mužů a žen, kteří si krátili nudu sázením na přátelské běžecké závody v trávě.

Tento břeh jezera byl jednodušší a my jsme snadno zapadli mezi záplavu tmavých hlav a holých hnědých končetin pod bílými tunikami nebo palumami. Avšak dlouho jsme si anonymity neužili;

nejprve si nás odchytil horlivý mladý kredo Edric, který se nám chtěl pochlubit svou nejnovější písní složenou k počtě mé sestry (a nazvanou velmi originálně „Kalina, Kalina“), a pak nás přepadl párek mazaných šperkařů, kteří se snažili z mladých kredolů vymámit nějakou zakázku. Ulevilo se mi, když jsme konečně dorazili do naší rezidence.

Do ticha zazněl cinkot drobné zvonkohry nade dveřmi. Zelené rostliny (dekorativní, léčivé i smrtící), jež lemovaly zakřivené stěny, se ani nepohnuly. Ve vzduchu se vznášel nepatrný závan kouře — buď Etan pekl nebo prováděl nějaký pokus. Po něm ani Kalině nebylo nikde ani stopy.

Převlékl jsem se — vděčný za čisté svršky — a totéž nabídl Tainovi, ale ten nad mou nabídkou jen mávl rukou, zcela netečný ke svému špinavému zevnějšku. Když sestra dorazila, právě jsem připravoval čaj.

Při pohledu na nás se zarazila. Nebo šlo možná o bezděčnou křeč, protože po ní následovalo několik kýchnutí. Tain se zasmál a hbitě vstal. „Po tomhle zvuku se mi stýskalo!“

„Jsi nemocná?“ vyhrkl jsem.

„Taky tě zdravím, bratře.“ Usmála se, aby otupila tu uštěpačnou poznámku, a pak na uvítanou stiskla ruce nejprve mně a vzápětí Tainovi. „Vítejte doma, oba.“

„Je to úleva, být zase doma,“ opáčil jsem smířlivě. Zblízka vypadaly její vlasy vlhké a lesklé a z její kůže sálal chlad. „Kdes byla? Jsi v pořádku?“

„Na procházce. A jsem na tom pořád stejně.“ Jemný hlas zněl ochraptěle. Sestra se vyhnula mému pohledu, proklouzla kolem nás a usadila se na jeden z polštářů u stolu.

Zkontroloval jsem barvu louhované směsi a usoudil, že už je uspokojivě sytě zlatá. Postavil jsem konvici mezi nás tři a přes konejšivý vřelý zvuk nalévaného čaje naslouchal sestřinu dechu. Žádné výmluvné sípání ani chrapot. Nic znepokojivého.

Po několika doušcích mě obklopil pocit rutiny — jako bychom nikdy neodjeli. Tain Kalinu bavil příběhy z našich cest a nějak se mu podařilo proměnit jednotvárné týdny plné stresu v sérii zábav-

ných eskapád. Já jsem seděl, mlčel a popíjel čaj. Šlo o novou směs, kterou nám během mé nepřítomnosti poslala matka. Jemné aroma a překvapivě výrazná, zemitá chuť. Matka nikdy nebyla ochutnavač, a když na to přijde, vlastně se nechovala ani jako matka, ale nedalo se popřít, že na čaj má dokonalý nos.

„Ale dost už o nás dvou,“ zahlaholil Tain nakonec. Vstal od stolu a začal se probírat našimi taškami. „Dárky! A ty nám pověz, co je nového u tebe. Doufám, že nepracuješ moc tvrdě!“

„Ach, tady je všechno při starém,“ zamumlala Kalina neurčitě. Tain jí koupil sadu vyleštěných dřevěných kuliček. Já jsem jí přivezl talafánskou knihu pohádek s překrásnými ilustracemi. „Poslyš, nekoupils mi to jen proto, abys mohl z těch obrázků seškrábnout vzorky barev, že ne?“ zeptala se mě přísně a Tain se při pohledu na mou snahu o kličkování od srdce rozesmál, protože si živě vyba-voval, jak jsem se na trhu rozplýval nad odstínem jedné modré.

„No, alespoň jsi do toho vložil kus sebe,“ poškádlila mě a na tvá-řích jí naskočily potěšené dolíčky. Tain jí zapletl kuličky do tmavé hřívy vlasů — dřevo mělo stejný teple hnědý odstín jako její pokož-ka a v jejích kudrnách se lesklo jako kapky rosy — a ona listovala knihou. Talafánština se výrazně lišila od psané podoby našeho ja-zyka a nepodobala se ani kupečtině. Já jsem ji rozluštit nedokázal, ale pro sestru to nebyl žádný problém. Hltala stránku za stránkou a prsty jemně laskala papír.

„Škoda žes nemohla s námi,“ zašeptal jsem a její ruka nad strán-kou na okamžik strnula. Vzápětí však Kalina s předstíranou lho-stejností pokrčila rameny. V duchu jsem si vynadal za to, že jsem vůbec něco řekl, a rychle změnil téma. „Etanovy vzkazy byly dost stručné. Měl napilno?“

„Skoro jsem ho neviděla,“ přiznala. „Nejprve ten zmatek s nájez-dy na doly a pak podle mě řešil nějaký problém s dodávkami letní sklizně. A navíc jsme tu měli zemětřesení, které poškodilo kame-nolom, a na rýžových polích pořád ještě nezačalo pršet, takže se všichni bojí o výnosy.“

„Co se stalo v dolech?“ Tainův tón byl až přehnaně netečný. Již dlouhé roky jsme vedli spory s několika doranitskými horskými

kmeny ohledně vlastnictví některých dolů na jižní hranici; letní nájezdy nebyly nijak neobvyklé, ale tyhle se přesto vymykaly — byly rozsáhlejší a lépe organizované než ty v minulých letech. Tainův zájem však neměl s politickými důsledky co dělat.

„Některé útoky se začaly přesouvat blíž k Moncastě,“ řekla Kalina, trochu se zavrtěla a vyprostila vlasy z Tainových rukou. „Napadli jednu z pohraničních vesnic. Rada vyslala celou armádu, která má za úkol Doranity buď vytlačit nebo přimět k otevřenému střetu.“

„Tak proto je s nimi i Aven,“ usoudil Tain se zřetelným zklamáním.

Sestra se zrovna chystala napít a její rty se kolem porcelánového hrnku nepatrně sevřely. „Ano, cechmistryně Aven jela v čele armády.“

Tain si povzdechl a nyní, v soukromí naší rodinné rezidence, jsem si na něj dovolil otevřeně zakoulet očima. „No tak, Jove,“ bránil se při pohledu na můj výraz a oblažil nás nevinným úsměvem. „Jsem následník, ne? Strýc mi neustále klade na srdce, abych udržoval dobré vztahy se všemi radními.“

„V tom případě se budu těšit na to, jak v příštích měsících pod střechou cechu řemeslníků zapracuješ na svých schopnostech v obdělávání kůže.“ Těžko říct, jestli bylo jeho okouzlení Aven příčinou či důsledkem oněch nekonečných lekcí bojového umění a nauky o zbraních, nad nimiž jeho vrstevníci jen nechápavě kroutili hlavou. Pohlédl jsem na sestru, která se upřeně dívala do šálku. Talafánská kniha ležela stranou. „A Doranité ustoupili?“

„Nic se ke mně nedoneslo.“ Její hlas ochladl.

Cítil jsem, jak se poklidná atmosféra našeho shledání pomalu vytrácí, a pokusil jsem se ji navodit zpět. S nuceným úsměvem jsem nám všem dolil čaj. „Říkala matka, jak se tahle směs jmenuje? Je moc dobrá. V Telase se šušká, že náš čaj pije už i sám talafánský císař.“

„Jmenuje se Bledá jehla.“ Odkáslala si. „Matka chce, abych se na nějakou dobu přestěhovala na panství.“

„Proč?“ Panství všech šesti kredolských rodin, a tedy i naše venkovské pozemky, byly jádrem rodinného podnikání a zásobovaly hlavní město potravinami, ale sotva se dalo říct, že by šlo o zajíma-

vou prázdninovou destinaci. A žádným velkým lákadlem nebyla ani vyhlídka na setkání s matkou, jejíž posedlost pěstováním čaje dalece převažovala její touhu pomáhat strýci s naší výchovou. Z města se odstěhovala, sotva jsem začal chodit, a od té doby jsme ji vídali nanejvýš jednou ročně, pokud vůbec.

Kalina pokrčila rameny, zamíchala čaj a vyhnula se mému pohledu. „Asi má dojem, že bych tam mohla být užitečná.“

Ten nepatrný důraz na slovo „tam“ jsem si možná jen představoval.

Kalina byla starší než já a Etanovou učednicí se měla stát ona. Byla chytrá, tichá, nenápadná a zoufale toužila strýce potěšit. Jenže když se ukázalo, že na to nestačí, nahradil jsem ji já a od té chvíle to pro oba bylo citlivé téma.

Stále jsem si živě vybavoval, jak jsem jako malý ležel v posteli a ona seděla se svíčkou v koutě, tvář zkřivenou soustředěním. Usilovně studovala, učila se nazpaměť množství a jména a kreslila neuvěřitelně propracované obrázky listů rostlin a doufala, že její odhodlání udělá na tašihó dojem a vynahradí slabost jejího těla. Tehdy jsem tomu nerozuměl. Měl jsem vlastní trable — v dětství byla má nutkání nepřekonatelná a já jsem je neuměl zkrotit. Myšlenky, jež jsem nedokázal vypudit z hlavy, zdánlivě bezvýznamné otázky, které mě bez ustání mučily... Sestra byla mým pevným bodem, uklidňovala mě, kdykoli se úzkost proměnila v záchvat, a pomáhala mi nastavit pravidla, s jejichž pomocí jsem nakonec celý problém překonal.

Kalina mě naučila naši tajnou rodinnou šifru sestavenou z čárek a teček ještě dřív, než jsem si osvojil četbu běžného jazyka. Nechávali jsme si tajné vzkazy nejen na papíře, ale taky na jakémkoli povrchu, z něhož jsme je mohli vyčíst hmatem — na voskových tabulkách, korálkových náhrdelnících, dokonce jsme je vyrývali do chleba —, čímž jsme se zdokonalovali ve čtení naslepo, stejně jako zrakem. Občas jsme si psali vzkazy i geraslinovým inkoustem, který po zasypaní určitým druhem prášku zmizel a objevil se teprve tehdy, když jsme jej vystavili teplu a světlu. Díky ní jsem se již v útlém věku blízce seznámil s rozmanitou faunou naší země,

protože jsem ji z ní zkoušel — ukazoval jsem jí části rostlin a ona je pojmenovávala. Zbožňoval jsem tu hru, ten metodický konejší-vý opakující se proces. Teprve o mnoho let později jsem pochopil, že pro ni to hra nebyla. Ona neustále napínala síly a pokoušela se překonat sama sebe.

Jenže ať se snažila sebevíc, nestačilo to.

Když ji Etan poprvé a naposledy otrávil, málem umřela. Navzdory imunizaci, kterou podstupovala dlouhé roky, její křehké tělo, odjakživa náchylné k seabemírnějšímu kašli nebo horečce, nedokázalo s dávkou jedu bojovat. Byl jsem tehdy ještě malý, ale nikdy jsem nezapomněl na samotu těch temných týdnů, kdy mě k ní nechtěli pustit a já jsem neměl nikoho, s kým bych si mohl hrát a kdo by mi pomáhal ukočírovat mou rozbouřenou mysl. Nakonec se zotavila, ale od té chvíle byla ještě slabší než předtím. Její pleť získala popelavý nádech, vlasy měla matné a oči se jí horečnatě leskly. Sice jsme si dál nechávali šifrované vzkazy, ale tu hru s obrázky jsme už nikdy nehráli. O mnoho let později se mi zkroušeně přiznala, že ty karty spálila. Selhala a já jsem převzal místo, které mělo patřit jí.

Čaj vychladl a konverzace vyšuměla do ticha. Pohoda, již jsem čerpal z toho, že jsme se všichni tři opět shledali, byla pryč a já jsem nevěděl, jak ji získat zpět.

Krátce nato dorazil posel a vysvobodil nás z toho trapného utrpení. Zpráva o našem návratu už se rozkřikla a kancléř Caslav uctivě žádal synovce, aby se dostavil na formální oběd v rezidenci kreda Lazara, pořádáný na počest talafánského vyslance. Možná onen šlechtic dorazil na té honosné talafánské lodi, kterou jsme při příjezdu viděli v přístavu. Tain mě okamžitě začal přemlouvav, abych šel s ním. A všechno bylo opět zpátky při starém.

Když si to tak zpětně přehrávám, mohl jsem tam dorazit dřív. Mohl jsem vstoupit jinak. Oslovit jiné lidi. Možná bych si něčeho všiml. Jenže co se stalo, nejde odestát.

Rezidence šesti kredolských rodin byly vystavěné na široké třídě vinoucí se kolem vrcholku kopce, takže od nás, Oromaniových, to k sídlu rodiny Reedových bylo jen kousek pěšky. Z oken se do